

HÆFTE
XII

DECB.
1926

Joh. Chr. Petersen & Søn,

Studiestræde 19. Telf. C. 300.

Alle Metaller: Bly, Kobber, Nysølv, Nikkel, Tin, Zink etc. i Blokke, Stænger, Traad, Rør og Plader. Slaglod Asbest.

Stort Lager. Forlang Offerter. Billigste Priser.

Brug dansk Accumulatorsyre.

Leveres i alle Styrkegrader fra:

A/s Dansk Svovlsyre & Superfosfat-Fabrik.

A/s Accumulator-Fabriken

Leverandør af alle Typer Accumulatorer.

Vesterbrogade 53, København.

Telefon: 2161 - 7961 - 7981. — Fabrik i Lyngby.

Leverandør til Marinen.

A/s Dansk Skinkekogeri.

Telefon 9484.

Telefon 11484.

Absolut mest velsmagende Skinke. — Let roget, Let saltet, tilpas kogt.

Største Salg i Danmark.

Siden 1912 Leverandør til saa godt som alle Landets Hospitaler, Sygehuse, største Restauranter, samt militære Kostforplejninger. Højeste Udmærkelse i København 1923. Guldmedaille i Rio 1923.

Vilh. Foss' Eftfl. VINHANDEL

Leverandør til Hs. Maj. Kongens Hof, Marinen, Københavns Raadhus, København. Kommunes samtlige Hospitaler samt andre offentlige og private Institutioner.

Ved Prøver foretagne paa Værftet i Juli 1919 blev

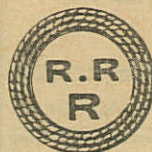
„BOREOLIE EXTRACT“ „HESELIT“
(Dansk Fabrikat)

udtaget som Nr. 1 blandt 11 konkurrerende Mærker.

N. STEENBERG HESSEL

STEENIT AKTIESELSKABET

KØBENHAVN F.

Aktieselskabet Randers Rebslaaeri.

Hampetrosser, Manillatrosser, Kokostrosser,
:: Transmissionstouge, Staalrosser, etc. ::

Lager i København: ANTON JENSEN, Strandgade 44

Telefon 12.665

TEGN EN ANNONCE

I

UNDER DANNEBROG

Willy Hoppe,

Blikkenslager & Aut. Gas-
og Vandmester.

Vesterbrogade 54.

Telf. 11.274.

CHAMPAGNE Louis Roederer, Reims

Leverandør til Hans Majestæt Kongen af Danmark
Grand vin sec Extra dry. Carte Blanche 1906 Extra dry,

Kedelrensning

Rustbankning

Ældst, bedst og billigst.

Det danske mekaniske Damprensningselskab
Nyhavn 57. Tlf. 5241 København

Arbo-Bähr & Co. A/s

Vodroffsvej 4 B.

Tlf. 4600 & 4606

Bedste Forbindstoffer. Faas gennem Apotekerne.

C. V. Petersen, Bageri & Conditori,

St. Kongensgade 91.

Telefon 5712.

JENSEN & OLSEN

ESBJERG JERNSTØBERI & MASKINFABRIK
MASKIN- OG SKIBSREPARATIONER
TELEFON 31. TELGR.-ADR. „THOR“

ESBJERG SKIBSBYGGERI

VED DOKKEN.
Telf.: Skibsbyggeriet 253. N. RAUN-BYBERG Telf.: Privat 1238.
Nybygninger og Reparationer udføres.
Lager af Materiel og Skibsinventar.

J. LAURITZENS KULFORRETNING A/s

KUL- & COKE-IMPORT

TELEGRAMADRESSE: »CARBONIA«
TELEFON NR. 118 & 828. EFTER KONTORTID 1718.
STATSTELEFON NR. 70 ESBJERG.

A. Reimers Eft.,
Faaborg. Tlf. .
1ste Kl. Kod- & Paaløgst. Eftning.
Leverandør til Marinen.

Frukt- og Grøntforretningen
„SAFRANO“
Torvegade 15. — Tlf. 1366 — ESBJERG.
— Altid friske Grøntsager. —
Moderate Priser! Leverandør til Marinen.

R. MØLLERS Skibsværft,

Telefon 246 — FAABORG — Telefon privat 415.
Patent Ophalingsbeding, 450 Tons.

Herman Agerup,

Strandgade 3, Faaborg. Tlf. 269.
Kolonial- & Skibsproviant-
forretning.
Leverandør til Marinen.

Lauritz Nielsen

Skibsproviantering,
Havnen, Frederikssund, Telf. 8.
Grundlagt 1884.
Leverandør til Marinen.

J. WIEDEMANN'S

statskontrollerede
Fedevarer- og Pøsefabrik
RABESHAVE LANGEBOGADE 6
Telefon 798.

OTTO SUENSON & CO.

Dr. Tvergade 7, Telefon Central 482.
Vin og Cigarer.
Leverandør til Søofficersforeningen og Officers-
foreningen.

Brødrene Henze,

Bragesgade 8. - L.
Telefon 30 02 - 30 45
Nagler — Bolte — Møtriker m. m.

Faaborg Jernstøberi & Maskinfabrik

ved C. C. JENSEN anbefaler sig med

Støbe- og Smedegods til Fartøjer.

Specialitet. Jernknæ.

Forlang illustreret Katalog

Brug Acetylgas paa Staalflasker.

Altid klar til Brug.
Mindre Iltforbrug.
Ren og kold Gas.

Jydsk Ilt- & Acetylgasfabrik A/s.
Horsens. — Telefon 750 - 751 - 752.

A/s NIELSEN & WINTHER

Blegdamsvej 60 — Telefon Central 225

Værktøjer og Værktøjsmaskiner, Starretts Værktøjer.
Bøhler-Staal, B. S. A. Værktøjer, Norton Slibeskiver.

Jacob Holm & Sønners Fabriker A/s

Reberbanegade 3.

Kjøbenhavn S.

Telegr.:
Holmsønnen.

Tougværk

Telefon: 1611.
9117.

J. S. V. WEILBACH

Grundl. 1755. - Kgl. Hoflever.
Niels Juelsg. 6. - Tlf. 1220.

Reglementerede Flag og Vimpler.

Leverandør af Marineforeningens Flag og Dekorationsflag.

PETERSEN & ALBECK ILTFABRIKKEN

ENGHAVE BRYGGE B.

TELEFON: C. 4420

Alt til Autogen Sveising og Skæring.

Kjøbenhavns Flydedok og Skibsværft

Maskin- og Skibsbyggeri

3 Flydedokke

Tørdok

Patentslip

Aktieselskabet Nordisk Kaffekompagni

København, Odense, Aarhus, Esbjerg, Haderslev.

Største Brænderidrift i Norden.

Dampskibsselskabet „Atalanta“

Malmøgade 3.

Telf. Central 1418.

Telf. Central 1418.

Reserveret.

Remington

Skrivemaskine
skriver, adderer, subtraherer
og har Key Set Tabulator.
L. Kristensen, Vestergade 27.

Fr. E. Jeppesen,

Murermester.
Forchammersvej 20.
Telf. Central 82 (12-2).

Nørre Central Kafé

Nørrebrogade 124
Telef. 7476 - 11361

Medlem af Marineforeningen.

V. Schmidt, Instrumentmager

Holmensgade 29

TRIFOLIUMS MÆLKEFORSYNING

LEVERER ALTID
PRIMA, VELSMAG-
GENDE MÆLK
— FRA STORE —
MØNSTERGAARDE
SOM STAAR UN-
DER TILSYN AF
SELSKABETS
EGNE
DYRLÆGER

TELEFONER:
C. 9204, 9205 &
9232

V A L B Y G A A R D S V E J 6 2 .

Telf. 7166 — 7167.

Indenbys Salgsafd.: St. Annæplads 26. Tlf. 8729.

Forlang hos Deres Handlende:
Royal Skinke, Royal Oxetunge og
Royale Svinetunge i Daaser.

1ste Præmie for udmærket behandlede Pro-
dukter paa den fransk-danske Udstilling.
Guldmedalje, København 1925.
Leverandør til Garnisonen.

Ryg

„FLAG“

hver Dag

en FLAG Dag.

Støt dansk Industri

Forlang færøske Fiskeboller

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: AXEL JUEL

13. AARGANG
1926.

BLADETS OG HOVEDFORENINGENS KONTOR
Bredgade 25 C., København K.
Telefon Palæ 2886.

BLADETS ANNONCEEXPEDITION:
E. von Rosen
Holbergsgade 10. Tlf. 8907.

HÆFTE XII.
December

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

Under Medvirksomhed af Arkitekt E. W. Marston og Grosserer Vald. Schou.

I Anledning af Aarsskiftet bringes Marineforeningens bedste Ønsker om et godt Nytaar til alle dens Medlemmer.

Redaktionen følger Trang til ved Aarsskiftet at udtale en hjertelig Tak til alle, der har givet og giver Bidrag til Bladets Stof. I nærværende Nummer kan vi bringe en Række Erindringer fra Livet paa Søen, der hver især jævnt og ligefremt fortalte som de er, giver gode Skilringer af Sømandslivet før og nu, de Vilkaar, hvorunder Søens Folk lever, deres Glæder og Sorger.

Ofte fremgaar det af Referaterne fra de forskellige Kredse, at der ved Sammenkomster er fortalt baade alvorlige og muntre Erindringer til stor Glæde for Tilhørerne. Det er Redaktionens Anmodning til Fortællerne: Skriv disse Erindringer ned, uden litterære Skrupler, ganske saa ligefremt som de er fortalt, og lad dem gennem »Under Dannebrog« blive til Glæde for endnu flere.

KØBENHAVN-KREDSENS »JYLLANDS-FEST«

Onsdag den 26. Januar 1927.

Medlemmerne erindres om den i Januar, Onsdag den 26. stedfindende festlige Sammenkomst for Medlemmer med Paarørende. Sammenkomsten finder som vanligt Sted i Studenterforeningen, hvis store og lille Sal vil være til Raadighed denne Aften.

Festens eventuelle — og forhaabentlig gode — Overskud gaar udelt til Gavn for den gamle Fregats Bevarelse.

Festprogrammet vil nærmere blive meddelt gennem det Kort, som tilstilles Medlemmerne i Januar, dog kan vi allerede meddele, at det bebudede Lotteri bl. a. vil komme til at rumme 2 Malerier, skænket af en Ven af »Jylland« og udførte særligt for Lejligheden af Kunstmaleren *Axel Johansen*, hvis store Billede af »Jylland ved Orlogsværftet« vil huskes fra Charlottenborg-Udstillingen. Lodsedlerne vil koste 1 Krone, og for de uheldige, der ikke vinder Hoved-Gevinsten, vil der være sørget ved en Mængde Nitte-Gevinster. Efter

Aftenunderholdningen og den tvangfri Spisning vil der blive Dans til Kl. 1.

Lotteriet trækkes samme Aften af Formanden. Adgangskort kommer til at koste 1.50 pr. Stk. og løses i Januar paa Kontoret, Sortedams Dossering 5, hvor samtidig Baltegn à 1 Krone maa løses, idet der af praktiske Grunde *ikke* vil blive solgt Baltegn ved Salen selve Aftenen. Det vil være absolut paakrævet, at Medlemmerne bærer deres Emblem og medtager Medlemskort den paagældende Aften.

KØBENHAVN-KREDSEN

Træningsskydning afholdes Tirsdag den 11. Januar 1927 Kl. 7 i Weinold's Lokaler, Nørrevoldgade. Medlemmer fra Lokalkredsen er velkomne.

I Aftenens Løb vil Skyttelavets Æresmedlem, fhv. Overkanoner *Harald Jensen*, fortælle »Mine Barn-domserindringer«.

Derefter Fremvisning af Lysbillede »Fra Lavets Historie«.

Bestyrelsen.

NYKØBING KREDSEN

afholdt Tirsdag den 7. December sin aarlige Ulkeaften med Torskespisning i Haandværkerforeningens Lokaler, og denne Festaften vil sikkert sent glemmes af de ca. 50 gamle Marinere, der deltog.

Mødetiden var sat til Kl. 6³/₄, og Kammeraterne samledes i Selskabslokalerne, hvor Baksinddelingen fandt Sted; paa Slaget 7 aabnedes Dørene til Salen med de festligt dækkede Borde, og der mødte straks Deltagerne den Overraskelse, at en i Stilhed nydannet Trio — med Maskinmester *Sørensen*, Politifuldmægtig *Bense* og Murer *Mouritsen* som Medlemmer — istemte »Holmens faste Stok«, til Tonerne af hvilken Kammeraterne marcherede ind i Salen og indtog deres Plads i de respektive Bakker.

Den udmærkede og veltillavede Torsk, der var skænket af Fiskeeksportørerne *Mouritsen* og *Espersen*, fik derefter sin Bekomst og det skal ligeledes bemærkes, at Snapsen — igen Formanden — var skænket af en ubekendt, ædel Giver.

Ved Bordet bød Formanden — Dommer *Horneman* — velkommen og adresserede en særlig Velkomst til de mange Medlemmer fra Landet, der var kommen tilstede, for hvilken Velkomst Gaardejer *Kvols* og Proprietær *Overgaard* i smukke Ord takkede.

Under Spisningen blev der selvfølgelig holdt mange Taler, bl. a. af Proprietær *Overgaard* for Foreningens Ledelse og af pens. Stationsforstander *Lehmann* for Hs. Maj. Kongen, og to af »en Torskepilker« i Dagens Anledning forfattede Sange blev afsungne og vakte stor Begejstring.

Yderligere skal tilføjes, at vor energiske Formand slog endnu et Slag for Fregatten »Jylland«, ved Salg af Gavekort, Askebægge m. m.

Efter Spisningen blev der sunget, spillet og spunden mangen en god Ende, og Kl. ca. 12, da der skejedes ud, herskede der kun en Mening, nemlig den, at man havde tilbragt en ualmindelig fornøjelig Aften.

AALBORG-KREDSSEN

havde den 6. December sin Ulkeaften, en af Aarets store Fester. Der var mødt 175 unge og gamle Marinere, og Stemningen var som altid fortrinlig. Vort udmærkede Orkester under Lods *Holmgaards* Ledelse spillede, og *Louis Nielsen* sang. Fyrmesteren fra Hals Fyr deklamerede. Skomager *Bang*, Hals, sang en smuk Sang, skrevet og komponeret i Dagens Anledning, — og gammel og ung kappedes i Taler og Sang om at bidrage til Festens Forhøjelse og Torskens Fordøjelse.

Festen blev afholdt i Kildepavillonen, og Værten, Hr. *Petersen*, var som altid, naar Marinere fester, lutter Gæstfrihed.

Som en særlig Begivenhed kan nævnes, at gamle Fabrikant *Stuhr*, Chefens Fader, Veteran fra 1864 og Dbm., paa

denne Dag fyldte 87 Aar og blev hædret med en smuk Gave, en Flagmast med 4 Støtter om; de fire Støtter og alt det nederste af Flagmasten var forarbejdet og fremstillet af Bolte fra Fregatten »Jylland«; de var pillet ud af dens Skrog ved en eller anden Reparation og nu samlet her.

Næstkommanderende, Fabrikant *Kjær*, talte smukt for den gamle Veteran og udbragte et kraftigtbesvaret Leve for ham. Skibsreder *Jakob Nielsen* forærede Foreningen en meget smuk Sølv-Minebøsse til Indsamling til fattige Marinere; den hilstes med Orkaner af Bifald. — Til lignende Formaal bortauktioneredes en Mængde Gaver, der var saa vel emballerede, at ingen kunde se, hvad det var; — de gik til Fantasipriser, en ren Gl. Estrup-Auktion.

Og saa kom Posten om Bord, og det var »hyggelige« Breve hjemmefra — ikke kedelige —, navnlig ikke for andre end Modtageren.

Der blev samme Aften oprettet et Sangkor, hvoraf Lods *Rasmus Christensen*, Maskinmester *Piil*, Dir. *Hansen*, Nibe, og Dir. *A. T. Olsen* skal være de ledende Tenorer, og »Jensen og mig« være Dirigent med Kap. *Sørensen*, »Frem«, som Koncertmester, *Røger Holst* som Fanebærer og undertegnede som Bas. A. H.

ERINDRINGER

CARL EMIL

Vi havde sluppet S. O. Passaten og stod for Kontra ind gennem Mexiko-Golfen.

Blandt Besætningen var en lille Købehavnerdreng *Carl Emil*, som vi forinden Udrejsen til Port Natal havde faaet ombord paa Københavns Rhed. Jeg husker endnu, da hans Moder kom med ham ved Haanden ned til Toldbodtrappen; han var ikke større end Tobak for en Skilling. Hun fik fortalt os, at hun var Enke og havde mistet to Sønner paa Søen. En var druknet under Norge, og den anden var død paa et Hospital i Santos af Malariafeber, og nu var det blevet hendes Hjertesorg, at hendes sidste og eneste Søn ogsaa vilde tilsøs.

Hun bad os saa mindelig endelig at være gode ved ham — vi maatte ikke slaa ham, han var nemlig saadan en god Dreng.

Jeg var den Gang en Gut paa omkring en Snes Aar og huskede saa udmærket godt, naar min egen kære Moder skulde sige mig Farvel — det var ikke al Tid lige let at komme over. Mo'r er og bliver nu en Gang Mo'r, og da den gamle Mortil højede sig ned og kysede sin Dreng til Afsked, greb jeg hendes Haand, og med al den Veltalenhed, jeg i Øjeblikket sad inde med, lovede jeg hende, at ingen, det turde jeg sige hende, slet ingen ombord hos os vilde eller kunde gøre ham Fortræd. Hun skulde bare være rolig; jeg skulde nok være ham en god Ven paa Rejsen, og hun syntes helt trøstet ved alle mine gode Løfter. Da vi stødte fra med Baaden og fik vinket et sidste Farvel og paa Gensyn, nikkede hun til mig, som vilde hun sige: »Gudskelov jeg traf dig — nu er min Dreng i gode Hænder«.

Vi havde paa hele Rejsen megen Fornøjelse af den Dreng. Ikke alene kunde han paa sin Københavnerjargon, naar han fortalte os om sine Bedrifter ude fra »Feljen«, hvor han malkede Køerne, som stod paa Græs, eller naar han sammen med sin Kammerat »Nikkelaj«, der havde Byplads hos en Mælkehandler, nappede Wienerbrød om Morgenen fra Bagervognen, underholde os i timevis, men han var samtidig en dannet og høflig Dreng, der aldrig blandede sig i noget, som ikke vedkom ham. Han skrev lange Breve hjem til sin Mo'r og glædede sig allerede paa Forhaand til at komme hjem og fortælle baade Nikkelaj og alle de andre Kammerater, hvor mange Indianere han havde set, og hvor mange Krokodiller han havde slaet ihjel, — kort sagt: han var en Dreng, som vi kom til at holde af — og ikke mindst Kaptajnen og Styrmanden.

Saa var det en Aftenstund, vi stod vel ca. 50 Kvartmil ud af Mexiko-Kysten, at det friskede op, og vi blev beordrede til at gøre Røjle og Bramsejl fast. Jeg var paa Fortoppen og Carl Emil med et andet Hold paa Stortoppen.

Da vi var færdige og kom ned paa Dækket, blev vi modtaget med den Jobspost, at »Baadsmand« — Carl Emils Kælenavn — var faldet ned fra Rigningen og slaet sig dødeligt.

Vi løb agterefter og saa ind gennem Kahytvinduerne, at han var lagt op paa Bordet, og Styrmandene var i Gang med at trække Tøjet af ham. Kaptajnen stod og bladede i en stor Lægebog, og Medicinkassen kom frem. Kokken blev purret; der blev varmet Vand, og Blodet blev vasket af ham, men det stod klart, at han ikke havde langt igen.

Der blev redt en Køje til ham i Styrmandens Kammer, og vi sad skiftevis Vagt hos ham i et Par Døgn. Han laa i al den Tid bevidstløs hen, men en Eftermiddag vaagnede han, bad om noget at drikke og kaldte paa Kaptajnen.

Da Kaptajnen kom, gav han ham Haanden og sagde: »Farvel, Kaptajn, nu dør jeg. Hils min Moder — og tak, fordi De har været flink ved mig, men, Kaptajn, De maa ikke sænke mig i Søen; tag mig med i Land. Jeg er saa bange for Hajerne.«

Vi havde under den sidste Tid af Sejladsen, og da navnlig gennem Golfen, haft nogle af disse Havets Rovdyr følgende efter os i Kølvet. Dem havde Drengen set, og Kaptajnen havde sagt til ham, at »det spaaede Lig«, og at det var at tage som et daarligt Varsel, naar Hajer følger lige tæt op ad et Skib. Det havde sat Skræk i Drengen, og han havde opmærksomt stirret efter dem, naar de svingede sig rundt med Bugen i Vejret for at sluge et eller andet, som Mandskabet for Morskab kastede ud til dem, og nu stod det ham i Hovedet, at dem vilde han ikke ud til.

Kaptajnen forsøgte at trøste ham og lovede ham alt. Om Aftenen døde han.

Tømmermanden lavede en Kiste; vi pyntede ham hen og satte Kisten ind i Tømmergattet midtskibs.

Den anden Dags Aften stod jeg tilrørs. Det stod med frisk Brise, og vi løb for squarede Ræer en 6—8 Knob i Vagten. Ved Vagtskiftet kom Kaptajnen op, og jeg hørte ham sige til Styrmanden: »Ja, saa bestemmer vi os til at sænke Drengen i Søen i Dag til Middag, Styrmand. Jeg havde ellers tænkt mig, om vi mu-

ligvis skulde have truffet over en Damper eller en »Kyster«, der kunde have taget Liget med og faa det begravet i Land, det har jeg jo lovet ham, men som Vinden nu staar, og der heller ingen Lejlighed har tilbuddt sig, bliver vi nødsaget til at sænke ham.»

Hen paa Vagten, omkring 10-Tiden, trak Vinden sig nordlig. Vi halede ind i Bagbords-Braser og løb for Styrbords Halse de efterfølgende to Vagter.

Tømmermanden blev kaldt agterud og fik Besked paa at lave et Trækors og deri indridse Carl Emils Navn, naar og hvor han var født, og hvor han var afgaaet ved Døden.

Vinden holdt sig fremdeles nordlig, og vi fortsatte Sejladsen vestover. Hen paa Aftenen, lige i Solnedgangen, fik vi langt ude i Kimmingens Rand set Landet, og om Morgenen, da det blev lyst, stod vi kun 8—10 Kvartmil af Kysten.

Vi mindskede Sejl og loddede os frem, indtil vi ca. 2 Kvartmil ude gav alle Sejlene op, og Ankeret faldt i Bund.

En Jolle blev gjort klar, og 6 Mand, deriblandt jeg, fik under Førning af 1ste Styrmand Besked paa at ro ind til Kysten og begrave Carl Emil der, samt rejse Korset over ham.

Vi fik Spader og Skovle med. Kisten blev sat ned i Bunden, dækket af et Dannebrogssflag, og saa roede vi ind efter, selvfølgelig med udtrykkelig Ordre til, saasnart der lød Signal fra Skibet, at vende tilbage, netop fordi det kunde være farligt nok at gaa til Ankers paa aaben Kyst i Tilfælde af, at Vinden skulde springe.

Efter at vi med Baaden var naaet ind til Kysten og forsøgte Landgang — det var forøvrigt et højt, klippefuldt Land — saa vi et Stykke borte en Flodmunding, og vi bestemte os til at ro derhen.

Ved at følge den ene Flodbred lidt op, mente Styrmanden, at vi passende kunde gøre Landgang her, og vi fortøjede Baaden ved et Træ. Han og et Par af Folkene gik i Land for at finde en Plet, hvor Graven kunde graves, men under Arbejdet her kom nogle Indfødte og saa nysgerrig til. Vi forsøgte at tale med dem, men det lykkedes ikke at faa nogen Forstaaelse bragt i Stand — skønt Styrmanden tiltalte dem paa spansk og engelsk, forstod de os ikke. Styrmanden fandt det derfor ikke raadeligt at begrave Drengen her, netop fordi han regnede med, at de Indfødte, naar vi var vel borte, af Nysgerrighed vilde grave Kisten op igen for at se, hvad der var i den, — og det var jo ikke Meningen. Jage dem bort kunde vi heller ikke, dertil var de for mange, og vi bestemte os derfor til at gaa i Baaden igen og ro længere op ad Floden og over til den modsatte Bred. Ved at runde en Punt, fik vi Øje paa en gammel Fæstning eller Borg, der laa et Stykke oppe paa en Skraaning. En smal Sti førte derop, og Styrmanden sammen med to Mand, deriblandt jeg, begav os paa Vej.

Under Marchen mødte vi nogle halvbrune Fyre, der var klædt i yderst pjaltede Uniformer, og enkelte var barbenede. Styrmanden tiltalte dem, men de forstod hverken det ene eller det andet. Omsider kom en Indfødte til, han var vist Underofficer, og han talte flydende spansk. Han fortalte os, at de var Soldater, og viste os, hvor Kommandanten boede.

Det var en ældre, hvidhaaret Herre, yderst høflig at tale med. Han bød os indenfor og sidde ned, og vi fortalte vort Ærinde.

»Ja,« sagde han, »gerne skal jeg tjene Jer i det, I nu beder mig om, men vor Kirkegaard er indviet Jord, og Begravelsen kan derfor kun foretages ved Hjælp af Præst. Jeg skal imidlertid sende Bud til nærmeste Station efter en saadan, og saa kan Begravelsen finde Sted i Morgen Middag.«

Kommandanten kaldte en Mand til sig og gav ham nogle Ordre, og et Øjeblik efter sprængte en Rytter afsted.

Vi underskrev paa Tro og Love, i hvilken Anledning vi var kommen, skrev vore Navne under, og saa var den Sag i Orden.

Kommandanten bød os paa en Forfriskning i Form af et Glas Vin, hvorefter vi takkede af og begav os til Baaden.

Nu var vort Ønske kun, at Vinden vilde blive staaende, i hvilket Tilfælde den følgende Dag; det vilde da blive muligt for os at komme i Land og overvære Begravelsen.

Den følgende Morgen oprandt med »død-dam-stille«, som det hedder i Sømandssproget, og om Formiddagen fik vi af Kaptajnen Tilladelse til at ro i Land, selvfølgelig som den foregaaende Dag med Paalæg om saasnart der lød Varselsskud fra Skibet, da straks at vende tilbage.

Vi trak Landgangstøjet paa og roede i Land. Da vi kom gaaende op ad Stien, som førte til Fæstningen, kom en gammel, hvidhaaret Mand os i Møde og tilraabte os paa Afstand: »Goddag, Landsmænd.« Vi studerede noget over i denne Afkrog af Verden at træffe en dansk Mand, men han fik os hurtig fortalt, at han, der var Nordsjællænder af Fødsel, for mange Aar siden som Missionær var rejst ud i Verden. Han havde som saadan været mange Steder, men de sidste Aar havde han levet og prædiker Evangeliet blandt Mexikos Indianere, og nu vilde han gerne tjene os i som Præst at forrette Gerningen og begrave vor Dreng.

Graven var allerde kastet, og 6 Soldater kom bærende med Carl Emils Kiste. Den gamle Præst traadte hen til Graven og holdt en smuk Tale paa vort Modersmaal, og særlig mindede han os om, at vi stod langt borte fra vort Fædreland, og at vi skulde tænke over Livet og vort farefulde Hverv — netop fordi vi ikke kunde vide, naar det var vor Tur.

Saa sænkede vi Kisten i Graven. Præsten bad Fædervor, hvorefter vi var behjælpelige med at kaste Graven til og rejse det Kors, Tømmermanden havde lavet.

Efter at alt var lagt til Side, kaldte Præsten paa os og sagde: »Jeg føler Trang til at tale et Ord til Jer, I danske Mænd — et Alvorsord. Det er mange Aar siden, jeg har talt til nogen paa mit Modersmaal, men jeg elsker mit Sprog og mit Fædreland, og skønt der er gaaet mange Aar, siden jeg saa det sidst, gaar jeg ikke til Hvile nogen Aften, uden jeg beder Vorherre holde sin skærmende Haand over mit dejlige Fædreland; og om Morgenen — jeg bor ude ved Kysten — hilser jeg Solen, naar den stiger op af Havet, med et »Goddag, du Sol, der stiger op i Øst, du har ladet dine Straaler skinne over mit Fødeland«. Og om Aftenen, naar den sænker sig derude i Vest, beder jeg igen i min Aftenbøn: »Vorherre, hold din skærmende Haand over mit gamle Land« — og til Slut ét endnu: »Vid, I danske Mænd, at I har et herligt Privilegium frem for andre Nationer, nemlig at I ejer Jordens smukkeste Flag. Jeg har i min Tid set mange Nationers Flag, men intet Flag i Verden staar for mig saa smukt som mit Hjemlandsflag.«

Da vi stod ved Baaden, vendte Styrmanden sig om og spurgte: »Hvad skylder vi dig, Præst?« Han svarede: »I skylder mig intet, men vil I gøre mig rigtig glad, forær mig saa det Flag, hvormed I dækkede den lille Drengs Kiste, og jeg lover Jer, at det hver Søndag, saa længe jeg lever, skal vaje udenfor mit lille Hjem, og jeg skal vise min Hustru og mine Børn og Børnebørn Jordens smukkeste og mit Hjemlands Flag.

Styrmanden gav ham med Glæde Flaget, og der stod Taarer i den gamle Mands Øjne af Taknemmelighed.

Om Aftenen lettede vi og stod til Søs for en svag Brise, men endnu i Morgendæmringen kunde vi se Højlandet derinde, der gemte vor lille Dreng, og vi stirrede saa længe, til vi tabte Landet af Syne.

Vi talte tidt paa Rejsen om, hvad der var hændet — ogsaa om den gamle Præst, hvis Tale havde gjort dybt Indtryk paa os, og jeg har senere i Livet ofte genkaldt i Erindringen — det, jeg nu har forsøgt at gengive paa Papiret.

A. Høfler.

SKRÆDERENS ENDELIGT

En Efteraarsdag i Aaret 1911 laa den tyske Fuldrigger »Alster« i Dockgaten i Swansea, klar til at afgaa med Kul til Antofagasta i Chile. Jeg var paa mønstret i Cardiff og havde, som de fleste af mine Kammerater, opnaaet at faa gjort »søklar«, idet vi havde omsat vore sidste Penge af den første Maanedes Forskud i et vellykket Sold, men da Skibet laa sejlklar med Lods om Bord og Slæbebaad forude, mangede der en Mand af Besætningen. Som i alle den Slags Tilfælde blev der gjort kort Proces: hans Kluns blev byldtet sammen og smidt i Land samtidig med, at Skipperen prajede Dokmesteren og spurgte, om han ikke skulde kende en Mand, der havde Lyst til at tage et »Pierheadjump« — det vil sige: gaa om Bord uden at mønstre og faa Tid til at hente sine Ejendele.

Samtidig stod en ung Englænder paa Kajen og stirrede længselsfuldt over mod Skibet, idet han i Tanker fulgte det paa dets vaade Vej langt bort til fjerne Æventyrkyster.

Jack — som den unge Mands Navn var — var ikke Sømand. Faderen var Skrædder, og saa snart Jack var stor nok til at haandtere Naalen, maatte ogsaa han paa Skrædderbordet, enten han vilde eller ej. Nu var han udlært, og Faderen benyttede sig deraf til at lade Jack gøre Arbejdet, medens han selv inkasserede Fortjenesten og brugte Pengene paa Værtshusene i Nabolaget. Nu stod, som sagt, Jack paa Kajen og ønskede, at han kunde komme bort fra alt dette og prøve Lykken andetsteds, da han hørte Skipperens Prajen. Det, der først tiltrak hans Opmærksomhed, var den tyske Skippers Forvrængning af hans Modersmaal, men aldrig saa snart var han klar over, hvad det drejede sig om, før han, uden at betænke sig, tog Chansen, og ti Minutter efter var Fortøjningerne kastede los, og det var for sent at fortryde det.

Rejsen sydpaa gik med den sædvanlige Ensformighed, og Jack eller, som han altid hed om Bord: Skrædderen, blev lidt efter lidt klar over det mere almindelige Sømandsarbejde, og villig og flink, som han var, kunde han snart tage fat naar og hvor som helst.

Vi to blev hurtigt gode Venner, skønt vi var hver paa sin Vagt og derfor ikke havde saa meget med hinanden at gøre. Jeg, der ikke var særlig belemret med denne Verdens Gods, havde maattet tage min Landgangsjakke til daglig Brug, og det gik Skrædderen ligesaa. En Dag tilbød han at vende min Jakke, der var den bedste af de to; saa kunde jeg bruge hans i Søen, naar han havde Frivagt, og vi kunde skiftevis bruge min til at gaa i Land i, naar vi kom til Antofagasta. Dette Tilbud tog jeg selvfølgelig gerne imod, og en Eftermiddag paa sin Frivagt gik Skrædderen i Gang med at sprætte Jakken op. Hvorledes han vilde faa den syet sammen igen uden Symaskine eller presset uden Jern, aner jeg ikke, og han fik — desværre — aldrig Lejlighed til at vise sin Dygtighed.

Vi var imidlertid naaet til Hornet, og skønt det var Sommer paa den sydlige Halvkugle, havde vi meget

daarligt Vejr med Storm, Modvind og Kulde. Vagt og Frivagt var snart ens. Det gik ud i eet med at rebe, bjerge Sejl, brase og atter sætte Sejl, for saa at begynde forfra igen i det uendelige. Det galdt jo om at benytte hver lille Chance til at komme saa langt vesterpaa, at vi atter kunde sætte Kursen nordefter mod varmere og bedre Egne.

En Aften efter en ualmindelig haard Tørn fra Kl. 4 om Morgenen var vi, efter at have skaffet, kravlet i Køjen ved Otte-Tiden. Idet jeg skuttede mig under de halvvaade Tæpper, sagde jeg til en af mine Kammerater: »Gud ved, om vi nu faar Lov til at være i Fred til otte Glas?« Men knap var Ordene ude af min Mund, før det Raab, der hurtigst af alt bringer Folkene paa Dækket, nemlig: »Mand over Bord!« hørtes. I Løbet af kortere Tid, end det tager at nedskrive det, var vi atter ude paa Dækket, hvor Søerne sprøjtede over os og gennemisnede os fra Top til Taa, uden at vi dog skænkede det en Tanke, skønt vi naturligvis ikke havde givet os Tid til Paaklædning, men sprang ud kun iført Undertøj. Paa vort Spørgsmaal om, hvem det var, der var faldet over Bord, lød Svaret: »Det er Skrædderen!« Vagten havde været i Gang med at sætte Størsejl, men dette sloges i Stykker og blev givet op igen.

Da Vagtmandskabet nu skulde ud paa Raaen for at gøre Sejlet fast, begik Jack den Dumhed at ville gaa uden om en Kammerat uden først at varske denne, og da denne i det samme rørte sig, gled Jacks Ben i Perten, og da han ikke havde ordentlig fat med Hænderne, faldt han i Vandet. En Redningskrans med Line blev kastet ud, og da vi kom op paa Dækket, var nogle af Vagten allerede i Færd med at hale Redningskransen, som Jack havde fat i, ind. Jeg sprang agterud og stod sammen med 1ste Styrmand paa Halvrundingen udenfor Gelænderet om Halvdækket. Vi bukkede os saa langt ned som muligt for at faa fat i vor stakkels Kammerat, medens nogle med Forsigtighed halede Linen ind, og andre holdt fast i os. Jack var allerede halvt ude af Vandet, hængende med begge Arme over Kanten af Redningskransen, idet han ikke havde faaet Kroppen ind i denne, og vi skulde netop til at gribe efter ham, da han med Ordene: »I can't hold on any longer« slap sit Tag og forsvandt i Bølgerne. Vi saa ham aldrig mere. Vi forsøgte at sætte Baad i Vandet, men dette var umuligt paa Grund af den høje Sø, og Skrædderen, som vi alle var kommen til at holde af, blev derude.

Det blev hans Livs Æventyr.

Nogle faa Dage efter rundede vi Hornet, og tre Uger senere laa vi velbeholden i Antofagasta, men hvem der ingen Landgangsfrakke havde, var

Billy.

DA JULEGRISEN SKULDE SLAGTES

I Slutningen af November 1892 ankom vi med Skonnerten »Adolfine« paa Lissabons Rhed for Ordre. Kaptajnen blev roet i Land og kom om Eftermiddagen tilbage, medbringende Posten, friske Grøntsager og to Svin.

Det var et Par væmmelige, langbenede Fyre med store, stive Børster, radmagre og med nogle mægtige Hjørnetænder, der ragede langt ud af Munden paa dem. Portugiserne løftede Kassen op paa Dækket, og her blev Grisene sat i Frihed.

Vor Skibshund Thor stillede som vi andre nysgerrige, og han tillod sig — velsagtens som en særlig Velkomsthilsen — at snuse til Bæsterne.

Det skulde han imidlertid ikke have gjort, thi det var et Par gnavne Kavalerer, der ikke taalte Tilnærmelser af nogen Art, og som paa et aftalt Signal gik de løs paa ham. Thor var nu ellers en stor og kraftig Hund, der ikke plejede

at gaa af Vejen for noget, men her havde han sine Overmænd for sig, og han flygtede rædselslagen forefter — med Svinene i Hælene, og det lykkedes ogsaa et af dem at faa anbragt sine Stødtænder i Siden paa ham, saa der fremkom en lang, blødende Flænge, og Thor hylede.

Vor svenske Kok Joan tog Parti for Hunden og langede Voldsmanden en ordentlig en over Nakken med en Haandspade, men nu blev det hans Tur, for den huggede sine mægtige Tænder ind i Laaret paa ham, og havde vi andre ikke lagt os imellem med Haandspader og Koste og tampet løs paa den, havde den sikkert taget Livet af Joan.

Den blev nu fuldstændig rasende og satte i Galop forefter, rundt Fokkemasten og Kahyssen, angribende alt paa sin Vej for derefter at sætte op paa Halvdækket og overbord.

Portugiserne var roet bort. Der gik en stærk Strøm, og inden vi fik rigget en Jolle til, var Fyren langt borte og ude af Syne.

Vi fik den anden jaget forefter og ind i Svinebaasen. Den skal vi have til Juleaften, sagde Kaptajnen, for det Tilfælde vi ikke naar Havn inden den Tid.

Den næste Dag lettede vi og stod til Søs. Vinden var til at begynde med gunstig; det var fint Vejr, — og »Moses« — saadan døbte vi Grisen — syntes at befinde sig helt vel i sine nye Omgivelser, og vi nærrede allerede store Forhaabninger til den.

Men saa sprang Vinden, og vi fik en frygtelig Rejse med Storm og Modvind over »den spanske Sø«. »Moses« var søsyg og spiste intet.

Den 23. December om Formiddagen stod vi endnu langt fra Kanalen, og det blev bestemt, at »Moses« skulde slagtes, og Frivagten blev i den Anledning holdt oppe.

Jeg skal nu ikke opholde mig ved, hvorledes den kom af med Livet, men omsider døde den da. Vi kom alle Mand i Gang med at skrabe Børster af, og da det var et saa nogenlunde overstaaet Stadium, parterede Kaptajnen selv Grisen og skar to store Lunser af, der skulde være vor Juleaftensmad. Resten gik i Salttønden.

Lillejuledags Eftermiddag blev Lunserne sat over, og Kaptajnen betydede Joan, hvilket Ansvar han paa denne Dag havde paataget sig.

Lidt for fire Glas meldte Joan »alt klar«, og vi blev alle paa nær Rorsmanden inviteret ned i Kahytten. Kaptajnen tog Plads i Sofaen, og vi andre blev placeret rundt om Bordet. Styrmanden var Kokken behjælpelig med at lave Saucen; det hele skulde jo helst være færdig samtidigt.

Endelig hørte vi gennem Stormens Sus slæbende Trin paa Halvdækket, det var Styrmanden, der kom med Sauceskaalen og Kartofflerne. Skibet slingrede og arbejdede tungt i den oprørte Sø, men det lykkedes ham, skønt han havde Hænderne fulde, at faa det hele placeret paa Bordet uden Uheld.

Vi gik i Gang med at pille Kartofflerne. Naar nu blot Joan ogsaa kunde slippe helskindet herved! »Lad os være klar til at tage imod ham, naar han kommer.« Omsider var Joan under Opsejling. Kahytsdøren blev slaaet op, og han betraadte det øverste Trin af Trappen. Skuden tog i det samme en vældig Overhaling, han tabte Balancen, greb for sig, først med den ene, saa med den anden Haand, for derefter at rutche paa Enden ned ad Trappen, og begge Lunserne røg ind under Kahytsbordet. Skuden slingrede fremdeles, og Lunserne kørte frem og tilbage paa det glatte Linoleumsgulv. Omsider havnede det ene Stykke mellem Fødderne paa en Københavnermatros; han satte sin Søstøvle oven paa det, og saa var det bjerget. Det andet Stykke nappede Thor, og han vilde under ingen Omstændigheder slippe det igen.

Kaptajnen lagde med en vigtig Mine for, men hvor meget han sled i det, var det omsonst. »Moses« var saa sejt som et Stykke Viskelæder. »Den maa ikke være stegt tilstrækkeligt« — men Joan mente jo, den havde snarere faaet for meget. Blandt Besætningen var en »Georg Stage«-Dreng. Han havde flere Gange, da Lunsen kørte paa Kahytsgulvet, tilladt sig at trække paa Smilebaandet, og havde herfor af Kaptajnen faaet en alvorlig Reprimande, og det blev betydet ham, at

saafremt det gentog sig, vilde han blive jaget op af Kahytten. Styrmanden maatte saa tage fat paa Lunsen. Han havde hvæset en Kniv, men nu traf det sig hverken værre eller bedre, end at den under Parteringen smuttede af Fadet og ned i Skødet paa den Gamle.

Det blev Stagedrengen for meget. Han fniste igen og fik Jungmanden, der sad paa den anden Side af Bordet, til at lave nogle underlige Grimacer, og det resulterede i, at de begge to blev jaget op, og da jeg længe havde været forpint af at holde en skjult Latter inde og i den Anledning var høj-rød i Hovedet, røg jeg samme Vej.

Vi luskede forefter til Lukafet, hvor vi trakterede os selv med nogle haarde Skonnerokker og en Taar Thevand. Det var ganske vist en skral Juleaftensmad, men vi var tre raske Gutter, der ikke tog det saa nøje den Gang, og vi fik os under Maaltidet en hjertelig Latter.

Efter en Stunds Forløb kom Kammeraterne op fra Kahytten, og de var meget misfornøjede med Tilværelsen. — Nogle af dem havde set deres Snit til under Maaltidet at putte Stumper af »Moses« i Trøjelommerne, for han var slet ikke til at tygge.

Vi havde endnu en Maanedes Sejldes hjem og fik herunder flere Gange Mad af »Moses« fra Salttønden, og hver Gang maatte vi tænke paa den Juleaften i Kaptajnens Kahyt.

A. Høfler.

DA KEJSERINDE DAGMAR REJSTE FRA DANMARK

FOR TREDSSINDSTYVE AAR SIDEN

Som Værnepligtig deltog jeg i Eskorten om Bord paa Panserfregatten »Peder Skram«, hvorfra jeg har nogle Minder, som mulig kunde interessere »Under Dannebrog«s Læsere.

Den 19. Septbr. 1866 afsejlede vi efter en drøj Tur i Nordsøen med Panserfregatten for at passere ud ved Højvande og ligge i Køgebugten for der at gøre Honnør og slutte os til Eskadren, naar denne ankom fra København med den unge Brud.

Kongeskibet »Slesvig« med Prinsessen og vor daværende Kronprins ombord, eskorteret af to russiske Skibe, afsejlede den 22. Septbr. fra København under stor Højtidelighed, hvad vi jo ikke saa. Om Eftermiddagen ca. Kl. 4 var vi klar, alt i Orden og fuld Damp oppe, færdig til at mande Ræer, salutere og føre an for Eskadren. Men vi naaede lige at se Røgen. Det blev Stormvejr, og Eskadren ankrede op ved Dragør. Vi laa stadig i Uvished om, naar den kom. Først næste Dags Morgen fandt Ankomsten Sted, men dog for tidligt. Paa Grund af Stormen havde vi lange Ankerkættinger ude, Mandskabet gik i Arbejdstøjet og hev i Ankerspillet i Stedet for at mande Ræer og salutere, da Eskadren passerede os. Chefen bebrejdede Næstkommanderende Skandalen, og denne skældte selvfølgelig nedefter. Men næppe var Ankrene oppe, før vi satte fuld Kraft paa, saa det varede ikke længe, før vi med Matroserne i Vantene og saluterende med 27 Skud passerede Eskadren og gik foran, og vi førte saa an, indtil vi kom til de russiske Farvande. Her veksledes atter Honnør, alle Skibe salutterede, og de russiske Musikkorps spillede »Kong Christian«, idet de passerede forbi os. Derefter gik en Russer forrest og vi bagest.

Om Aftenen afbrændtes fra alle Skibe stort Fyrværkeri. Det var smukt Vejr, saa det tog sig glimrende ud. Den sidste Nat kom der endnu et russisk Skib og sluttede sig til os. Om Morgenen ca. Kl. 3 den 26. September kastede vi Anker ca. 3 Mil fra Kronstadt og lettede igen om Formiddagen Kl. 9 for at gaa ind i Havnen. Mange Skibe kom os i Møde og sluttede sig til Eskadren, saa vi blev en hel lang Linie.

Før vi kom derind, passerede vort Skib klos forbi »Slesvig«. Med vore Matroser i Vantene og under Kanonsalut gav vi vor Prinsesse 9 kraftige, danske Hurra. Prinsessen stod paa den os nærmeste Hjulkasse og viftede med sit hvide Lommetørklæde sit sidste Farvel til os, medens vort Musikkorps spillede: »I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme«.

Under Indsejlingen passerede vi en lang Række Orlogsskibe, som var tiltaklede og bemandede for at gøre Honnør ved Ankomsten. Blandt dem var flere Panserskibe og et Rangskib med 140 Kanoner. Alle laa paa Linie, pyntede med Flag, og mandede Ræer. Fra alle disse Skibe og fra Fæstningens Forter og Batterier salutteredes, og vi svarede selvfølgelig, saa alt stod i en Røg. »Slesvig« med vor Kongedatter og Kronprins sejlede videre, hvorimod vi blev liggende, da »Peder Skram« paa Grund af Dybtgaaende ikke kunde følge længere end til Kronstadt.

Her laa vi til den 3. Oktober, og navnlig vi Landmennesker benyttede vor rigelige Landlov til at studere de os fremmede russiske Forhold. Søfolkene taber jo Interessen ved alt det fremmede, de ser.

Vort Indtryk var, at det russiske Folk stod mindst 100 Aar tilbage for os i Oplysning. Ikke en Gang en Begivenhed som den, at vi kom med deres vordende Kejserinde, var den almindelige Mand klar over; men fik vi dem endelig gjort forstaaeligt, at vi var Danske og kommet med Prinsesse Dagmar, saa straaede Øjnene i barnlig Glæde, og de udbrød: Dagmare, Dagmare, dubra Danskara, dubra Danskara. Fattigdom mødte vi overalt; men paa Kirkerne var der forgyldte Kupler og Spir og indvendig forgyldt Pragt. Der vistes stor Ærefrygt for Religionen. Droskekuskene var klar til at køre hinanden over, naar der var Lejlighed til Fortjeneste, men med al deres Fart og Travlhed overholdt de korrekt som enhver anden Russer at gøre Korsets Tegn, hver Gang de kørte forbi et Madonnabillede, og af dem var der mange langs Gaderne. — Byens Vandværk bestod af en tohjulet Vogn med Tønde paa, hvori de hentede Vandet nede ved Floden. Vognen blev trukket af en Slave, der var klædt i graat Tøj med sorte Ærmer, og en firkantet sort Spunds var indsyet i Huen og midt paa Ryggen. Han eskorteredes af en Soldat, fuldt bevæbnet med Gevær og paasat Bajonet. Vandvognen holdt forskellige Steder i Byen, hvor Beboerne saa gik hen og tappede Vand. Disse Slaver benyttedes til forskelligt Arbejde hos Købmænd og andre, selvfølgelig altid under Bevogtning af Soldater. Af Duer gik der en Mængde paa Gaden; det var hellige, fredede Fugle.

Det var med Vemod, vi tog Afsked med vor skønne Kongedatter, thi det Indtryk, vi fik af alt, hvad vi saa, var, at for den, som er opdraget i Danmark, maatte det være et Offer at bringe at skulle henleve sit Liv i Rusland, og vi ved ogsaa, at Kejserinden aldrig glemte de Toner, hvormed vi hilste hende til Afsked, men at det ofte har lydt: »I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme«.

En Begivenhed, som let kunde have faaet alvorlige Følger, indtraf, medens vi laa foran Kronstadt. Det var henimod Aften, Vejret var smukt, og vi var alle fri. En Del af Mandskabet var nede i Skibet, men de fleste paa Dækket, da der for Indgaaende kom en stor russisk Panserkolos, som havde været ude for at gøre Honnør ved Ankomsten og nu skulde ind for at aftakle. Vi, som var paa Dækket, saa den komme, og med ét drejede den Stævnen mod os og løb sin Væderstævn ind i vort Skib lige under Panserpladerne foran agterste Mast, og det med en saadan Kraft, at vi røg flere Alen henad Dækket. Vantene paa Masten sprængtes, og en svær Jernbom knækkede. Der mentes straks, at der var Fare for, at vort Skib skulde synke,

og alle, som var nede, styrtede op i voldsom Forskrækkelse. Vor Chef kom hurtig paa Kommandobroen og kommanderede: »Klart Skib« og »Damp op!« Denne Spænding varede nogen Tid, før det ved Undersøgelse af Skibet ind- og udvendigt blev konstateret, at det ingen Skade havde lidt. »Peder Skram« var bygget af dansk Egetømmer paa det danske Orlogsværft. Den Kommanderende paa Russeren kom senere i fuld Gala over til vor Chef og gjorde Undskyldning. Aarsagen var nok den, at Roret havde beknebet sig.

Før vi rejste hjem, blev alle Officererne dekorerede med russiske Ordener.

Den 3. Oktober om Eftermiddagen kom flere russiske Dampere tilligemed »Slesvig« med vor Kronprins. Vi saluterede 3 Gange 21 Skud og afsejlede ca. Kl. 1 fra Kronstadt, men ankrede, saa snart det blev mørkt.

Om Morgenen den 4. lettede vi igen, men »Slesvig« stoppede kort efter op paa Grund af Storm, hvorimod vi fortsatte med fuld Fart hjemad og gik for Anker i Køgebugt for derefter at gaa ind i Flaadens Leje.

Før mig, der som Landsoldat havde deltaget som Frivillig i Krigen 1864, var det af særlig Interesse nu fra Foraaret 1866 at skulle aftjene min Værnepligt ved Marinen; ja for enhver, som aldrig havde faret til Søs, var det højst ejendommeligt at komme til at gøre Tjeneste paa et saadant Panserskib. Panserfregatten »Peder Skram« er for mange Aar siden op-hugget. Da det nye Panserskib af samme Navn for nogle Aar siden laa i Kolding Havn, traf jeg ved en Festlighed sammen med Skibets Chef, Kommandør *Bauditz*, som, da han hørte, at jeg i sin Tid havde gjort Tjeneste paa den gamle »Peder Skram«, indbød mig til at se dens Navne, og med stor Elskværdighed blev Skibet med alle dets nye Indretninger mig forevist. Her er sket store Forandringer og Fremskridt, og jeg kunde ikke fatte det altsammen.

Til Slut vil jeg fortælle, at da den russiske Kejserfamilie 1883 boede som Gæster hos vort Kongehus paa Fredensborg, kom jeg atter i Berøring med den, idet jeg til de kejserlige Børn leverede en lille Ponnyvogn, som de tog med til St. Petersborg, og jeg modtog senere fra Kejserinden en smuk Diamantring. Jeg anfører dette, da det hører til mine kæreste Erindringer.

Jens Jensen,
Hospitalsforstander.

FLODRØVERE

Rejseerindring af *Axel Holm*.

Styrmand Eriksen kom i bar Skjorte farende ind i Skahytten.

»Nu løsner de Slutgarten, Kaptajn!« raabte han.

Fatter røg ud af Køjen og kom i Bukserne med et Svup. Jeg vendte mig, gned Øjnene og spurgte halvvaagent: »Hvad er der, faar vi tykt?«

»Floddrøvere,« svarede Fætter, idet han trak sin Skrivebordsskuffe ud og snappede Revolveren, »men jeg skal,« — og væk var han.

Floddrøvere! — sikke noget Sludder, tænkte jeg; ligger jeg ikke her i Fætters Kahyt paa S. S. »Agete«, som ligger velfortøjet ved Riga, mens Hs. Majestæt Czarens Skildvagter promenerer inde paa Bredden — som man dog kan drømme!

Der lød Larm paa Dækket, hastige Trin og vrede Stemmer. Jeg tørnede ud i en Fart; dette var nok Alvor. Jeg fik lidt Tøj paa, løb op paa Dækket og kom lige tidnok til at se en tre—fire af Mandskabet svinge sig over den bagbords Ræling og springe i Land over Løbebroen. Et Par mørke Skikkelser inde paa Bredden

tog samtidig tilbens og forsvandt mellem Tømmerstablerne, forfulgt af Matroserne.

Jeg løb op paa Kommandobroen for at faa Overblik over Sagerne.

En hvidlig Morgendis laa over Dvinas graa Vande, forude hørtes Aareslag og Stemmer, og et Par Baade saas som sorte Klumper i Taagen. Om Styrbord, nede paa den flydende Tømmerlast, saa jeg nogle Mænd løbe om med en Lanterne; jeg kunde kende 2den Styrmands Stemme. Fra S. S. »Uranienborg«, som laa lige ovenfor os, blev der prajet: »Agnete! ohoj! — Vel, vel. — Er der noget galt hos Jer? — De har løstnet os Slutgarten. — Skal vi komme og hjælpe Jer? — Ja, gør det, ellers gaar hele Lasten i Drift for os, og vi kan ikke faa Storbaaden ud i alt det Tømmer. — Nu kommer vi.

Jeg stod og stirrede ned paa Vandet, hvor vore Folk baksede med de flydende Bjælker, da jeg hørte en Stemme ved min Side: »Han slipper i Land — nej, nu hug Eriksen ham«. Det var Stewarten, som i Tøfler, Sejldugsbukser og nøgen Overkrop stod og saa ned ad Floden i Natkikkerten.

»Hvad er her egentlig paa Færde, Henriksen?« spurgte jeg.

»Det er Banditter,« svarede han, »som har løsnet Slutgarten, den Krans af sammenlængede Bjælker, som ligger udenom den flydende Last og holder den paa Plads.«

»Hvad Fornøjelse kan de have af det?« spurgte jeg.

»De sætter Tømmeret i Drift, og saa fisker nogle andre af Banden det op længere nede og sælger det.«

»Naa — men det mislykkedes altsaa?«

»Jeg tror det, hvis det lykkes vore Folk at faa samlet Slutgarten igen, inden Tømmeret faar Fart — 2den Styrmand er en kæk Fyr og Maskinassistenten ogsaa, se hvor de springer om derude —; gaar det i Drift med dem, risikerer de at blive klemt ihjel mellem Tømmeret eller at drukne.

Nu dukkede Jollen frem af Disen og Fætters Stemme hørtes: »Var Slutgarten løs, Køefod?« — »Ja, Kaptajn, paa to Steder, men nu har vi den samlet.« — Nogle Hammerslag bekræftede hans Ord; Lænkerne sad atter i de svære Bjælker.

»Send to Mand herud med en Ende til at binde den Fyr her, tag ham op, gør ham fast til Masten, og sæt Vagt ved ham — hvor blev de andre Tyveknægte af?«

»Ved ikke; 2den Mester rendte efter dem med et Par Mand, jeg havde nok at gøre her.«

»Vel, Koefod, gør det nu endelig godt fast.« Kaptajnen sprang op paa Tømmeret, gik hen til Skibssiden og entrede op ad Stormlejderen. Jeg mødte ham ved Rælingen. »Naa er du der, Fætter, blev du bange? Jeg synes dine Tænder klapper! — Naa, det er Kulde, ja, det er nederdrægtig koldt; men lad os nu gaa ned og blive klædt paa — Kaffe, Hovmester.«

Et Kvarter efter sad Fætter og jeg i civiliseret Paa-klædning og drak vor Morgenkaffe, mens Henriksen vartede op iført sølvknappet Trøje og høje Flipper som sædvanlig. Eriksen kom ind.

»Hvad skal der gøres ved Synderen, Kaptajn?«

»Saa snart det bliver rigtig Dag, tager jeg over og henter Politiet.«

»De lader ham bare rende, saa snart vi er sejlet.«

»Naturligvis — men saa gør han ingen Ulykker saa længe. — De kunde have stukket ham et Par paa Tosken, Eriksen, og ladet ham rende.«

»Jeg turde ikke, Kaptajn, der var Vidner, de andre var i Nærheden.«

»Hvor blev de af, fik anden Mester dem?«

»Nej, de stak fra ham.«

»Hm; naa det er godt det samme; heldigt, at Vagtmanden ikke sov; hvem var det?«

»Svenske Ola.«

»Virkelig — ja, det kan jo være, Faderen faar Ret. Jeg skal sige dig,« vedblev Kaptajnen som Svar paa mit spørgende Blik, »jeg fik ham ombord i Fjor i Oscarshamn, Faderen var med ham, da vi underskrev Papirerne hos Konsulen, og saa sagde han, Gubben: »Jeg vil ikke rose min egen Søn, men bliver han lige saadan Karl, som sin Fader, saa bliver han — ta'e mig tusan — bra!« Og gør saa Jollen klar Kl. 10, Eriksen.«

Da vi kom op paa Dækket, stod Røveren, en sort skummel Karl, bunden ved Masten og snakkede med nogle Folk i Land; der stod en lille Klynge inde paa Bredden, mest Kvinder og Børn, og flere kom stadig til, en større Familie, der skulde have haft Brødet af vort Tømmer. En Kvinde — formodentlig hans Kone — vovede sig endelig over Løbebroen og ombord. Hun kastede sig paa Knæ for Fætter, græd, kyssede Sømmen af hans Frakke og sagde en hel Masse, som ingen af os forstod. Meningen var vel, at bede om Mandens Løsladelse, men Fætter var ubønhørlig. Lasten var flere Tusind Kroner værd, og kun svenske Ols Paa-passelighed skyldtes det, at hele Historien nu ikke laa og flød nede ved Dubbeln. Saa gik Konen i Land, men kom igen en halv Time efter med en Flaske Wodka og en Pakke Cigaretter; Styrmand Eriksen trak paa Skuldrene og lod hende passere, og hun stillede sig hen ved Manden, stak Cigaretten mellem hans Læber, tændte for ham og hjalp ham nu og da til en Snaps. Saaledes stod han da og røg den ene Papyros efter den anden og fik efterhaanden tømt Flasken.

I Begyndelsen virkede det oplivende paa ham, han gav sig til at synge, men da han saa Kaptajnen, som kom op for at gaa i Jollen, stak han i at græde og jamre sig. Lidt efter opdagede Vagten, at han havde faaet sin ene Haand fri, og saa blev Konen jaget fra Borde. Da Røveren derpaa gav sig til at skælde Eriksen ud, blev denne gal i Skallen og lod Fangen spærre inde paa W. C. Men ogsaa her holdt han gennem Køjet Forbindelsen vedlige med den øvrige Bande.

»Hør, Eriksen,« spurgte jeg, »hvad mente De med, at De ikke turde slaa, naar der var Vidner.«

Man maa ikke slaa en Russer, saa saarer han sig, smører Blod over Ansigtet og render til Politiet for at klage over Vold. Gør hvad De vil her i Landet, overtræd alle Politiforbud, saalænge De kan betale Gardevojerne et Par Kopeker eller Politiassistenten et Par Rubler, men løft ikke Haand mod en Indfødt. Der var en Clerk oppe paa det engelske Konsulat i Kronstadt, han kom en Aften i Skænderi i en af Salonerne der, og paa engelsk Facon smed han Trøjen og gav sig til at bokse. Men hvad sker, Modparten render til Politiet med sit blaa Øje etc., og der blev en større Ballade. Clerken var i Slægt med Konsulen og der blev baade tigget og betalt for ham, saa han slap for Sibirien. Men 6 Uger maatte han sidde, og det var naadigt sluppet. — Der har vi Kaptajnen og alle Bisjukkerne.«

Øvre fra den anden Bred kom Politiets Dampbar-kasse, Politiet gik ombord, Officeren kom ned i Kahytten og blev trakteret med Vin og Cigarer, mens 4 Gardevojer tog Fangen og slæbte af med ham.

Banden paa Bredden opløftede et Hyl og spredtes for alle Vinde, kun to Drengene efterlodes for at se, hvad der blev gjort ved Fangen. Da Politibaaden dampede op ad Floden, løb Drengene med inde paa Bredden.

»Det var 5 Rubler til Assistenten,« sagde Fætter, »og saa vilde de naturligvis ikke love, at Sagen kunde sluttes, før vi er sejlet. Naturligvis lader de ham rende — der er ikke noget at tjene, men jeg er lige glad, Lad-

ningen reddede jeg. Skal vi gaa over paa »Uranienborg« og spørge Kaptajn Cortsen, om han vil med op i Byen i Aften, jeg giver Souper i Wøhrmanns Park.«

Og saa gik Fætter forud og gav svenske Ola 5 Rubler.

MISTRAL EN

Alle Søfolk kender den Kastevind, der fremkommer i Lionbugten, en kold N.V. Vind, der kommer pludseligt og med voldsom Kraft sætter Havet i Oprør og kan volde megen Skade paa den korte Tid, den varer; den gaar her under Navnet Mistral.

Sidst i Oktober Maaned 1899 blev vi tilkaldt med Bjergningsdamperen S/S »Danmark«, der havde Station i Middelhavet til en fransk Damper S/S »Poul Emilie«, lastet med Vin, der var strandet paa Kysten ved Barcelona og laa fuld af Vand.

For at komme langs Siden af den og gøre et Pumpesørg, maatte vi mudre en Rende ind til Havaristen. Dette tog os ca. 2 Etmaal. Vi kom langs Siden henad Midnat og begyndte med Pumpningen, og det viste sig, at vi hurtigt kunde læse den. Vi gik da med Havaristen paa Slæb ud af den mundrede Rende, idet vi brugte vor Projektør. Ved Daggry slap vi klar af Renden og satte Kursen mod Barcelona, hvor vi ankom ved Middagstid.

Her laa vi i ca. 14 Dage, imedens Havaristen blev tætnet, saa at den kunde læse med sin egen Maskinpumpe. Da den ikke kunde bruge sin Maskine, skulde vi slæbe den til Marseille, hvor den kunde komme i Dok.

Vi satte vor 8" transportable Pumpe ombord og en Membranpumpe samt vor 3die Mester og en spansk Fyrbøder, der talte nogenlunde forstaaelig Dansk. Jeg kom ombord, og vi sjæklede Slæberen i Ankerkæden og begyndte Slæbningen med fint Vejr ved Middagstid. Hele den franske Besætning var ombord og skulde være behjælpelig ved alt, hvad der forefaldt. Da vi var kommet et godt Stykke uden for Havnen og havde sat Kursen, satte vi alle Stag, Mellemstag og Gaffelsejl, da Vinden var tværs om B.B. Vi skød en jævn Fart og glædede os til at være i Marseille næste Dags Formiddag — men vi fik andet at tænke paa. Hun friskede mer og mer, og ved 7-Tiden om Aftenen kom Vinden rygende som ud af en Sæk; Sejlene blev slaaet fra Ligene; de bjergede dem selv, men lagde os om paa St.B. Side med Lønningen i Vandet. Søen rejste sig, vi slingrede stærkt. 3die Mester kom op paa Broen og varskoede, at de store Kedler havde slaaet sig løs, og at Vandet steg i Maskinen. Vi fik Kedlerne afstivet ved Baadsmandens Hjælp og samtidig rigget Pumpen til, men uheldigvis stod Donkeykedlen i Bunden af Skibet, og Vandet var steget, saaledes at Fyret var slukket, saa vi kunde ingen Damp faa. Vi riggede saa Haandpumpen til; fire Gange maatte vi skifte Bundventilen, da den ved Overhalingerne stadig blev forstoppet af Kul og Aske. Vor spanske Fyrbøder maatte blive ved Bundventilen og holde den klar, imens Van-

det ved hver Overhaling skyllede hen over ham. Ved Pumpningen kunde vi holde Vandet, saa det hverken steg eller faldt. Jeg gik op paa Broen og signalerede til S/S »Danmark« om at gaa op imod Søen, dette besværliggjordes en Del ved at Lanterne, som jeg skulde bruge (Sidelanterne), rovsede ned i Læ og slukkedes; men ved Hjælp af Baadsmanden fik jeg afgivet Signalet, og vi blev drejet op imod Søen og blev fri for Slingeragen. Men nu gik det med at bore Næsen i Søen, og op igen, men det var dog bedre. Fyrbøderen klarede sig bedre paa den Maade, og da vi stak 330 Favne paa Kæden, mente vi nok at det kunde gaa, naar blot Kæde og Slæber vilde holde, og der ellers ikke skete noget med Pumpen. Da kom »Baadsen« op til mig og raabte: »Monsieur Fernan, vi gaa ned Du maa komme ned i Lasten og høre.« Jeg fo'r ned med en Lanterne, hen over Vintønderne, der svømmede i Vand; det lød ikke hyggeligt dernede: hver Gang Skibet hævede sig i Søen, lød det, som om det sugede en Masse Luft til sig, og naar det gik ned, som om det hvædede Vand fra sig som en Hval. Jeg kunde ikke opdage, hvad der var Aarsagen, men trøstede ham med, at det ikke havde noget at betyde. For at være sikker, gik jeg ned i Maskinen til Fyrbøderen. Der blev jeg modtaget med Udraabet: »Du skal blive her hos mig, Ferdinand! Aa, Ferdinand, vi kommer aldrig hjem til Mor!« Jeg maatte smile, skønt jeg selv troede det samme; men da vi stadig kunde holde Vandet Stangen, blot vi pumpede, og det kun stod over Maskindørken, maatte vi bare holde ud. Jeg lovede ham, at han skulde faa en Mand til Hjælp og gik op paa Broen efter at have sendt Donkeymanden, en stor Kernegut, ned at hjælpe til. Da jeg hørte ham synge dernede, var jeg tilfreds.

Da det dagedes, havde vi gjort Flagsignalet klar, men da det første Signal var aflæst, indtraf igen et Uheld, idet Flaglinen brast, saa at de to øverste Flag blev hængende i Toppen, da de skulde hales ned; men til alt Held skulde de ikke bruges. Resten af Signalerne blev aflæst paa Bakken, hvor jeg stod med et Flag ad Gangen udbredt i mod Vinden; vi fik saaledes sagt alt, hvad der behøvedes (dengang kunde vi ikke morse).

Et imponerende Syn var det at staa paa Havaristens Bro, og se S/S »Danmark« staa omtrent lodret ned i Søen med Skruen snurrende rundt i Luften; man kunde se over det halve af Bunden paa den. Vi skævede lumsk til Slæberen og Kæden, men de holdt heldigvis, skønt det tog nogle slemme Tag i Grejerne. Ved Middagstid løjede hun saa smaat, og vi saa, at Olie blev hældt i Søen fra S/S »Danmark«, hvilket ogsaa var gjort om Natten. Baaden blev firet ned med 4 Mand og 2den Styrmand og firet hen langs Siden af os, hvor han fik udførlig Besked om, hvorledes det hele gik, og vi blev trøstet med, at vi nok kom til Marseille hen paa Eftermiddagen, da Mistralen nok havde udraset.

Ved Aftenstid ankrede vi uden for Marseille, og da vi fik Posten om Bord og læste om alle de mange norske Fiskere, der var gaet væk ved Norskekysten, følte vi os lykkelige over, at vi slap denne Gang.

Ferdinand Jensen.

A. Jensen,

Østergade 58, Assens. Tlf. 15.
1. Kl. Kød- og Fedevareudsalg.
Leverandør til Marinen.

Vestfyens Kulimport,

Assens
Kul. Kokes, Briketter, Brænde.
Telefon: Assens 250
Leverandør til den kgl. danske Marine.

H. Petersen.

HADSUND. — Telf. 32.
Bageri & Conditori.
Leverandør til Marinen.

Vald. Mogensen,

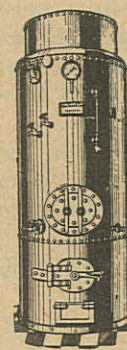
Hadsund. — Telf. 154 — 26
Frugt - Grønt - Kartofler - Blomster.
Leverandør til Marinen.

Svend Andersen, Havnen 3,
Jens Andersens Eftf. Horsens. Tlf. 446
Slagter & Fedevareforretning.
Leverandør til Marinen.

Georg Jensen,

Havnen 5, HORSENS Tlf. 1125.
KOLONIAL — VIN — DELIKATESSE
Skibsproviantering.
Leverandør til Marinen.

Støt de Averterende.

Fritstaaende Dampkedler

for Høj og Lavtryk. Stor Ydeevne, hurtig Opfyring Økonomiske og billige. Tilbud til Tjeneste.
Chr. Jacobsens Maskinfabrik,
Horsens. Tlf. 1214.

Th. Lassen,
Frederikshavn. Tlf. 146.
— 1ste Kl. Kød- og Flæskesalg. —
Leverandør til Marinen.

P. Schou & Co.
Skibshandlere.
Frederikshavn. Tlf. 12. Stats 17
Leverandør til Marinen.

IMPORTKOMPAGNIET A/S
Tlf. 33 & 34, Kalundborg Stats. 13, Telegr.-Adr. Importico.
IMPORT AF KUL, KORN OG FODERSTOFFER, SPC. LANGWITH,
STORE OG NØDDEKUL TIL DAMP & HUSHOLDNINGSBRUG -
Leverandør til Marinen.

Niels Wulffs Enkes Eft.
Kalundborg, Tlf. 345.
Skibsproviant og Stores
Leverandør til Marinen.

Chr. Norups Kødudsalg,
Skibrogade 45, Kalundborg.
Telf. 141. Privat Telf. 246.
Leverandør til Marinen.

Skive Kulkompagni A/S
Tlf. 302.
Leverandør til Marinen.

Th. Rasmusens Sønner,
Stats. 15. KORSØR Telef. 106
Import af Kul & Kokes,
Korn & Foderstoffer.

„Fiskesalg“, Kerteminde.
Havnen. Telf. 238. Stat 8.
Fisk en gros & en detail.
Leverandør til Marinen.

Husk at købe Deres Kolonial, Dell-
katesser, Vine, Spirituosa, Ci-
garer, Cigaretter, Konfekt,
Chokolader og Bodega Vine hos
C. V. Olsen, Korsør, Telefon 84.
Varene bringes overalt. Leverandør til Marinen.

P. H. BONDE,
KLOSTERGADE — KOLDING — TELEFON 238
SLAGTERFORRETNING
Leverandør til Marinen.

Henry Fisker & Co.
Havnen, Kolding. Tlf. 206.
Skibsproviantering.
Leverandør til Marinen.

Køge Fiskehus,
Nørregade 8, Køge. Telf. 375.
Alle Slags forsk og røget Fisk.
Leverandør til Marinen.

Jul. Th. Petersen
Mønsterbageriet
TORVET 30 — KØGE — Telf. 294.
Leverandør til Marinen.

**Mariager Trælasthan-
del & Kulkompagni.**
Telf. 80.
Leverandør til Marinen.

Knud Hansen,
Masned Sund, Tlf. Vordigb. 90.
1. Kl. Kød- og Fedevareudsalg.

CARL M. PETERSEN
Kolonial og Skibsproviantering.
Tlf. 175- — Nykøbing F.
Leverandør til Marinen.

BERNHARD LARSEN
Sct. Annægade 38
Helsingør — Telf. 833
Smør — Mælk — Fløde
Leverandør til Marinen.

SØREN ANDERSEN
Frugtcentralen
Helsingør — Telf. 689
Frukt — Grønt — Kartofler
Leverandør til Marinen.

CARL CHRISTENSEN
Toldbodplads 2
Helsingør — Telf. 916

1. Kl. Wiener- og Franskbrødsbageri.
Leverandør til Marinen.

Edvard Møllers Eftf. Vordingborg
Masned Sund.
Kul — Koks — Briketter — Brænde.
Tlf. Vordingborg. 17—170.
Masned Sund 47.

Fiskernes Fællessalg, Havnen, Masned Sund.
Telf. 438. — Alle Aarstidens Fiskesorter.
Leverandør til Marinen.

BORNHOLMS MARGARINEFABRIK
TELEFON 216, — RØNNE, — TELEFON 599.
HOVEDOPLAG KØBENHAVN — HARALD PRIØR, BREDGADE 27.
Daglig friskkærnet Margarine i fineste Kvalitet.
Forlang den overalt.

A. L. Nielsen,
Tlf. 266. — Randers — Tlf. 224.
Skibsproviantering.
Leverandør til Marinen.

N. Buch, Karolinegade — —
Randers, Tlf. 559.
Kødudsalg og Pølsefabrik.
Saltet & fersk Kød og Flæsk.
Fars & Pølser. Leverandør til Marinen.

M. S. Bonde,
Søndergade 2. RANDERS. Telf. 1029.
1. Kl. Wiener- & Franskbrødsbageri.
Leverandør til Marinen.

M. Søndergaards, Eftf.
O. Eriksen.
Skagen. — Tlf. 173.
Blomster, Frugt og Grøntsager.
Leverandør til Marinen.

Skagen Mejeri
ved VALD. NIELSEN. Tlf. 29.
Medlem af Marineforeningen.
Altid første Klasses
Mejeriprodukter.
Leverandør til Marinen.

P. SAXBERG,
HAVNEN, SKAGEN
SKIBSPROVIANTERING
Leverandør til Marinen.

A/S KULKOMPAGNIET
HAVNEN — THISTED — TLF. 35. STATS. 2.
LEVERANDØR TIL MARINEN

CHR. OLSEN
(Korsør)
Havnens Torvehal.
Telefon 3163. Revet 5, AARHUS
Frukt, Grønt, Kartofler m. m. — Altid friske Varer
Diverse Grøntsager i Daaser.
Leverandør til Marinen

SOPHUS E. JOHNSEN & Co.
SKIBSHANDEL, DRAKENBERGHUS
Telegramadresse: Sejns. Telf. 2859, Riis Skov 157.
Medlem af Marineforeningen.
Alt. som kan udføres fra Frilager.
HAVNEGADE 32, AARHUS

Andreas Skaarup, Aarhus.
Colonial- og Delicatessforretning.
Telefon 865, 866. Skolegade 29.
Leverandør til Marinen.

M. P. JØRGENSEN
JOMSBORG, AARHUS - Tlf. 389
1. Kl. Kød- og Fedevareforretning
Leverandør til Marinen.

N. E. Petersen,
Rudkøbing. Telf. 9 — 243.
Skibsproviant & Stores.
Leverandør til Marinen.

John Hintzes Enke,
Rønne. Tlf. 129.
Skibsproviantering.
Leverandør til Marinen.
Medlem af Marineforeningen.

Gotfred Petersen,
Strandvej — Nyborg. — Tlf. 134.
Skibsproviantering.
Kolonial og Delikatesse.
Leverandør til Marinen.

Frugtforretningen VIOLA
THISTED. Telf. 344.
Frukt, Grønt, Konserves
Chokolade & Konfekturner
Leverandør til Marinen.

Møller & Hansen,
Lille Torv, Thisted. Tlf. 217.
1ste Kl. Kød- og Fedevareforretning.
Leverandør til Marinen.

Carl Andersen,
Skagen. Telf. 18.
Kolonial & Skibsproviant
Leverandør til Marinen.

TH. NIELSEN
Telf. 82 - HUNDESTED - Telf. 82
1. Kl. KØDUDSALG
Leverandør til Marinen.

Hundested Mejeri.
Telf. Hundested 54.
Smør — Mælk — Fløde.
Leverandør til Marinen.

KRYGER
Hundested, Tlf. 75.

1. Kl. Bageri & Konditori.
Leverandør til Marinen.

Christen Jensen,
Havnen — HOLBÆK — Telf. 969.
Skibsproviantering.
Leverandør til Marinen.

Chr. Rasmussen,
Damgade 7, — Assens. — Telf. 96.
Assens største Udsalg i Kød & Paalæg.
Leverandør til Marinen.

AKTIESELSKABET

DET ØSTASIATISKE KOMPAGNI

(The East Asiatic Company, Limited)

KØBENHAVN — Filialer: BANGKOK og SINGAPORE

Egne Agenturer: Soerabaya, Shanghai, Hankow, Tsingtau, Tientsin Dalny, Harbin, Vladivostock, Seattle, San Francisco, Valparaiso, Durban og Johannesburg.
Regelmæssig Rute fart paa Siam, Kina, Japan, Sydafrika, Australien, Java, Vestindien, Meksiko og Vestkysten af Nord- og Sydamerika.
Import til Evropa af østasiatiske og andre oversøiske Produkter Teak og andre Træsorter.
Eksport til oversøiske Pladser af europæiske Produkter. — Skov- og Savmølle drift i Siam.

Alle nærmere Oplysninger erholdes ved Henvendelse paa Kompagniets Hovedkontor, Holbergsgade 2, København K.

STRÖMSNÄS JERNVÄRKS AKTIEBOLAG

DEGERFORS (SVERIGE)

— FREMSTILLER ALLE SORTER SIEMENS MARTIN STAAL & JERN AF FINESTE KVALITET —
SPECIALITETER: KEDEL- & SKIBSBYGNINGSMATERIALE TIL KRIGSSKIBE

REPRÆSENTANTER:

V. LØWENER

VESTERBROGADE 9 B. - KØBENHAVN B.
TELF. C. 7885. TELEGR.-ADR.: STAALLØWENER

TELEFONER:
Centr. 72 (10 Ledn.)
Statstelefon 13
Telegram-Adr.:
HANSEN

KØBENHAVN

Amaliegade 35.

C. K. HANSEN

DAMPSKIBSREDERI

Dampskibs-Ekspedition, Klarering, Havari-Agentur.
Befragtning, Køb og Salg af Damp- og Sejlskibe.
Korresponderende Reder for Dampskibsselskabet „Dannebrog“.

Bunkerkul-Afd. — Telegr.-Adr.: Bunkerdepot.

KØBENHAVNS-BUNKERKUL-DEPOT

Prima Kvaliteter. Ingen Udgifter. Hurtig Ekspedition.

DET OVER HELE VERDEN ANERKENDTE

ORIGINALE DANNEMORASTAAL

FREMSTILLES AF

GIMO-OSTERBY BRUKS A/B DANNEMORA

ALLE SLAGS LEGEREDE OG ULEGEREDE DIGEL-
STØBESTAAL. SÆRLIG SPECIALLEGEREDE STAAL
— — — FOR SKIBSBYGGERIVÆRKTØJER — — —

LEVERES OMGAAENDE — FORLANG TILBUD

TELEGRAMADR. „DANNEMORAVERKEN, ÖSTERBYBRUK“

KRIGSMATERIEL

KANONER TIL SØ
OG LANDFORSVAR,
PANSERPLADER,
PROJEKTILER.

LUFTBEHOLDERE
TIL TORPEDOER M.M.

ALLE SLAGS
SMEDEGODS OG
STAALSTØBEGODS

A.-B. BOFORS. BOFORS.

Svenskt Kvalitetsstål

är en garanti för hållbarhet och
slitstyrka hos verktyg och redskap.

Vi tillverka:

Liestål, Yxstål, Plogbillstål, Fjäderstål,
Borrstål, Verktygstål, smidda Stålspett
och övrigt Smide, Skruv, Rör och Rördelar
samt kallvalsat och draget Stål. Allt av yppersta kvalitet.

Uddeholms Aktiebolag, Uddeholm,
Sverige.

C. P. Lauritsen.

Import og Lager af alle Sorter

Kul & Cokes.

SVENDBORG Telef. 172.

Efter Kontortid 29.

Leverandør til Marinen.

Averter i Under Dannebrog.

Rylander & Rudolfs

Fabriks A. Bol.

Generalagentur:

Nytorv 5. Köpenhamn.

Försälja torrelementer, telefonkel
och dynamorborstar, lämpliga för alla
i marknaden förekommande appa-
rater och maskiner. Begär offert.

P. E. Ehrhardt
Studiestr. 7. Tlf. 1793
Trukne Rør, G. F
Randfittings samt
alle tekniske Ma-
skinartikler.

Carl Weinreich.

Ost en gros.

Studiestræde 21. Telefon 6905.

Leverandør til Marinen.

POUL HOLM

11. Silkegade 11.

Sports-Beklædning, Støvler og Sko.
Størst Udvalg, billigste Priser.

Den danske Manometertabrik.

Nyhavn 31. — Palæ 1048 y.

Produkt 50,000 Manometre.

Leverandør til Marinen.

Iwer Hess,

Nørre Havneg. SØNDERBORG, Tlf. 458.

Alle Aarstidens Fiskesorter føres.

Røget Fisk & Konserves.

Leverandør til Marinen.

Oscar Johansen,

Glarimester og Forgylde.

Overgaden n. Vandet 25. — Tlf. Amager 6937 z.

Alt Bygningsarbejde udføres.

Leverandør til Orlogsværftet.

W. COOPS,

Havnegade 37 — VEJLE — Telefon 542.

Skibsproviantering.

Leverandør til Marinen.

Drik BLACK & WHITE WHISKY!

H. I. Wengel & Co.

Tlf. 7366. — Bredgade 28. — Tlf. 7366.

G. Christensen,

Holmen 21, Vejle.

— Tlf. 1190. —

Frugt, Grønt, Kartofler.

Leverandør til Marinen.

J. J. Jensen,

Tømremester.

Frederikssundsvej 194.

Telf. Bella 108.